

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (30-7-2017)

ΟΥ ΓΑΡ ΑΠΕΣΤΕΙΛΕ ΜΕ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΒΑΠΤΙΖΕΙΝ
ΑΛΛ' ΕΥΑΓΓΕΛΙΖΕΣΘΑΙ»

Ο απόστολος Παύλος προς το τέλος της προς Ρωμαίους επιστολής του γράφει: «Σε μερικά μέρη της επιστολής σας έγραψα αδελφοί με κάπως περισσότερη τόλμη, για να σας υπενθυμίσω για την χάρη που με έδωσε ο Θεός, για να είμαι λειτουργός του Ιησού Χριστού εις τα έθνη και να ιεουργώ το ευαγγέλιο του Θεού, για να προσφερθούν οι εθνικοί ως θυσία ευπρόσδεκτη, αγιασμένη από το Πνεύμα το Άγιο» (Ρωμ. 15,15-16).

Ο άγιος Χρυσόστομος ερμηνεύοντας το χωρίο αυτό και συσχετίζοντάς το με τα λόγια του απ. Παύλου που βρίσκονται στην αρχή της ίδιας επιστολής, «μάρτυς γαρ μοι έστιν ο Θεός ω λατρεύω εν τω πνεύματί μου εν τω ευαγγελίω του υιού αυτού ...» (Ρωμ. 1,9), λέγει: «Αφού είχε επιχειρηματολογήσει ο απόστολος για πολύ, αλλάζει τον τόνο και ειδικεύει το λόγο του, κι ενώ είχε μιλήσει πιο πάνω γενικά για τη λατρεία, μιλά τώρα για λειτουργία και ιεουργία. Αυτό είναι για μένα ιερωσύνη λέγει, να κηρύττω και να διαδίδω το ευαγγέλιο· αυτή τη θυσία προσφέρω και κανείς δεν έχει το δικαίωμα να επικρίνει τον ιερέα, επειδή φροντίζει η προσφορά του να είναι άψογη».

Σχολιάζοντας την ερμηνεία του αγίου Χρυσοστόμου, πάνω στο προαναφερθέν χωρίο του απ. Παύλου, ο αείμνηστος Ηλίας Βουλγαράκης, καθηγητής της ιεραποστολικής στη Θεολογική σχολή των Αθηνών, παρατηρεί τα εξής αξιοπρόσεκτα:

«Λέγοντας ο ιερός Χρυσόστομος 'αυτό είναι για μένα ιερωσύνη να κηρύττω και να διαδίδω το ευαγγέλιο· αυτή τη θυσία προσφέρω', θέλει να δείξει ότι παράλληλα με τη γνωστή μορφή ιερωσύνης υπάρχει και μία άλλη που είναι ανώτερη, όπως ακριβώς υπάρχουν ανώτερα και κατώτερα χαρίσματα μέσα στην Εκκλησία. Αυτή η ιερωσύνη είναι η ιεραποστολή. Ίσως η διάκριση αυτή δημιουργεί μια κάποια απορία, ωστόσο την βρίσκουμε και αλλού στην Καινή Διαθήκη».

Στην προς Κορινθίους π. χ. ο απόστολος Παύλος λέγει «ου γαρ απέστειλέ μοι ο Χριστός βαπτίζειν αλλ' ευαγγελίζεσθαι» (Α' Κορ. 1,17). Ας δούμε την ερμηνεία του αγίου Χρυσοστόμου πάνω στο χωρίο αυτό στην οποία φαίνεται το προβάδισμα που έχει το κήρυγμα και η κατήχηση έναντι κι αυτών των αγιαστικών πράξεων ή μυστηρίων της Εκκλησίας.

«Μεγάλη υπόθεση το βάπτισμα ενός εθνικού· του δίνει όμως σπουδαιότητα όχι αυτός που ενεργεί το βάπτισμα, αλλ' εκείνος που φέρνει τον εθνικό στον Χριστό. Γιατί η διαδικασία της βαπτίσεως απαιτεί ελάχιστο κόπο και προσπάθεια ασήμαντη, πολύ μικρότερη απ' αυτή που απαιτεί το κήρυγμα. Το επαναλαμβάνω· σπουδαία υπόθεση το βάπτισμα και χωρίς αυτό η μετοχή στη βασιλεία του Θεού είναι ανέφικτη. Μπορεί όμως να το αναλάβει και άνδρας όχι απαραίτητα γενναίος· αντίθετα το κήρυγμα του ευαγγελίου χρειάζεται κουράγιο ανεξάντλητο.

Ο απόστολος Παύλος δηλώνει προς τους Κορινθίους ότι κανένα τους δεν βάπτισε και συγχρόνως φανερώνει και την αιτία που είναι ικανοποιημένος γι' αυτό. Ποιά είναι αυτή; 'Ίνα μη τις είπη, λέει, ότι στο εμόν όνομα εβαπτίσθητε'. Και γιατί, υπήρχε πράγματι πρόβλημα; Καθόλου. Αλλά φοβούμαι, λέει, μήπως εξελιχτεί κατά κει το θέμα. Γιατί, αν τη στιγμή που οι βαπτιστές είναι πρόσωπα ασήμαντα και χωρίς γενικότερη προβολή, προκαλείται αίρεση, τι θα γινόταν αν εγώ, που διέδωσα το βάπτισμα, βάπτιζα πολλούς;

Θα ήταν φυσικό να συσπειρωθούν και όχι μόνο να επικαλούνται την βάπτισή τους από μένα προσωπικά, αλλά και να αποδίδουν σε μένα τη χάρη που πήρανε. Αν προκλήθηκε τόσο κακό από τους ασήμαντους, φαντασθείτε πόσο θα είχε προκληθεί από τους σπουδαίους.

Με τη στάση του αυτή ο απόστολος έκανε όσους περηφανευόταν για τις βαπτίσεις που πραγματοποίησαν να ντρέπονται. Και καθώς πρόσθεσε ‘εβάπτισα δε και τον Στεφανά οίκον’ ξανά συρίκνωσε την έπαρσή τους με τα λόγια ‘λοιπόν ουκ οίδα ει τινά άλλον εβάπτισα’. Απ’ αυτή την έκφραση γίνεται φανερό πως καθόλου δεν τον ενδιέφερε να τον τιμούν οι πολλοί για τον αριθμό των βαπτίσεων, και πως όταν βάπτισε δεν το έκανε για να δοξαστεί ο ίδιος. Και για να καταστείλει την μανία τους να βαπτίζουν, δεν χρησιμοποίησε μόνο αυτά τα λόγια αλλά και τα εξής: ‘ου γαρ απέστειλέ μοι ο Χριστός βαπτίζειν αλλά ευαγγελίζεσθαι’. Γιατί ακριβώς ο ευαγγελισμός είναι εκείνο που απαιτεί υπερβολικό κόπο και σιδερένιο κουράγιο. Αυτός είναι ο λόγος που το έργο αυτό ανατέθηκε στον Παύλο.

Και για ποιά αιτία βάπτισε μερικούς, αφού η αποστολή του δεν ήταν να βαπτίζει; Το έκανε όχι από αντίδραση στον Χριστό αλλά από υπερβάλλοντα ζήλο. Ίσχυσε ότι και στην περίπτωση των χηρών. Αν και οι δώδεκα απόστολοι είχαν πει ‘ουκ έστιν αρεστόν καταλιπόντας ημάς τον λόγον του Θεού διακονείν τραπέζιαις» (Πρξ. 6,2), εν τούτοις ο Παύλος φρόντιζε τα συσσίτια, όχι από αντίδραση σε εκείνους, αλλά από υπερβάλλοντα ζήλο. Όπως και ο διάκονος και πρωτομάρτυς Στέφανος, ενώ εξελέγη για τα συσσίτια των χηρών, εκείνος ασχολήθηκε και με το κήρυγμα και την απολογητική προς τους φανατικούς Ιουδαίους, όχι γιατί υποτίμησε το διακόνημά του αλλά από υπερβάλλοντα ζήλο.

Άλλωστε δε λέει ότι του απαγορεύτηκε να βαπτίζει, αλλά ότι αυτό δεν είναι η αποστολή του, αλλά αυτό που είναι πιο αναγκαίο ο ευαγγελισμός. Ένας-δύο είναι σε θέση να κηρύττουν το ευαγγέλιο, ενώ η βάπτιση είναι κάτι που μπορεί να το κάνει ο κάθε ιερωμένος. Άλλωστε και σήμερα το ίδιο κάνουμε. Αναθέτουμε τις βαπτίσεις στους λιγότερο ικανούς από τους πρεσβυτέρους και επιφυλάσσουμε το διδακτικό έργο στους ικανωτέρους. Και αυτό, γιατί αυτό που είναι πιο δύσκολο και απαιτεί εντατική προσπάθεια είναι το διδακτικό έργο. Αυτός είναι ο λόγος που ο Παύλος λέγει: «Οι καλώς προεστώτες πρεσβύτεροι διπλής τιμής αξιούσθωσαν, μάλιστα οι κοπιώντες εν λόγω και διδασκαλία» (Α΄ Τιμ. 5,17).

Το να βαπτίσεις κάποιον είναι εύκολο· το δύσκολο είναι να μεταβάλεις την διάθεση, να αλλάξεις τις πεποιθήσεις, να ανατρέψεις μέσα του την πλάνη και να φυτέψεις στην ψυχή του την αλήθεια. Είναι γεγονός ότι η εκπαίδευση του οιοδήποτε αθλητή απαιτεί προπονητή γενναίο και ικανό, ενώ το στεφάνωμα του αθλητή το κάνει ο οποιοσδήποτε, παρόλο που το στεφάνι δοξάζει τον νικητή. Το ίδιο συμβαίνει και με το βάπτισμα. Είναι αδύνατο να γευτεί κανείς τη σωτηρία χωρίς αυτό, όμως εκείνος που το πραγματοποιεί δεν κάνει τίποτα σπουδαίο. Παραλαμβάνει άνθρωπο καλλιεργημένο και έτοιμο να βαπτιστεί».

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης